

The Chasidic Perspective

Working with the Physical

Likutei Sichos volume 1 page 31

The soul didn't descend to the body to be spiritual. Mitzvos are most importantly physical.

ב. ידוע תורת הבעל שם טוב על הפסוק "כי תראה חמור שנאף וגו'" - בנוגע לעבודה עם הגוף דוקא:

"כי תראה חמור" - כאשר תסתכל בעין טוב בהחמר שלך שהוא הגוף, תראה - "שונאף" - שהוא שונא את הנשמה המתגעגעת לאלקות ורוחניות, שכן, בהתחלת חי האדם ובהתחלת העבודה, שונאים הגוף והנשמה זה את זה,

"רובץ תחת משאו" - "משא" קאי על העל דתורה ומצוות, ומשא זה הוא "משאו", משא שלו (של הגוף), שלכן נתנו המצוות לנשמות בגופים דוקא, כיון שהכונה היא בשביל לזכר את הגוף, ואעפ"כ הרי זה נחשב אצלו ל"משא", ואינו חפץ בכך, ובמילא הרי הוא "רובץ תחת משאו".

ג. והענין בזה:

נוסף לכך שהמצוות נתנו לנשמות בגופים, הרי גם המצוות עצמן נתלבשו בדברים גשמיים דוקא. ולא רק מצוות מעשיות, אלא גם מצוות שהם חובת הלבבות, כמו אהבת ה' ויראת ה', או חובת המוח, כמו מצות האמנת היחוד - מצותן שירגשו בבשר הגשמי של הלב והמוח.

ויתרה מזו: כשם שבגשמיזות "שמועה טובה תדשן עצם", כמספר בגמרא ששמיעת בשורה טובה גרמה שנוי בגשמיזות הגוף, כך צריך להיות גם באהבת ה', שההרגש ד" קרבת אלקים לי טוב", צריך להיות נכר גם בבשר הגוף. וכן ביראת ה': לא זו בלבד שנעשה כוץ במח או אפלו בלב, אלא שהיראה נכרת גם בבשר הגוף.

ויש להביא דגמא לדבר מהנהגת הנשיאים - שהראו לנו כל דבר:

ידוע הספור אודות רבנו הזקן, שכאשר הגיע לאמירת "ובכן תן פחדך" - בתפלת ר"ה או יוהכ"פ - התנגלגל על הרצפה תוך כדי אמירת פח... פח... כיון שמרב פחד לא היה יכול לסיים התבה, ורק לאחר זמן-מה סיים התבה: "פחדך".

ועוד דגמא מכ"ק אדמו"ר הצמח-צדק, שבשנים הראשונות לנשיאותו ישב פעם והתועד עם חסידים, ולקח משקה שנקרא "קאו"ט" (משקה חריף ביותר הנקרא כֵּאן "נינציקער"), כוס אחת, כוס שניה, וצוה למזג כוס שלישית, וכעבר זמן, העביר ידו על מצחו, ולא הייתה נפרת עליו פעלת המשקה. ואח"כ הסביר, שהתבונן בגדלת הוי' עד שנפל עליו פחד, ו"וין קשה פחד מפיגו", היינו, שהיראה פעלה על בשר הגוף, עד כדי כך, שעל ידה סרה מן הגוף פעלת המשקה.

ועד"ז בנוגע לאהבה - כידוע שהרה"צ ר' מנחם נחום מטשערנביל הי'ה שָׁמֵן בגופו מאמירת אמן יהא שְׁמִי רבא, כי, כְּשֶׁהִתְבּוֹנֵן בגדלת הוי', "שְׁמִי רבא", שהוא "מְבַרֵךְ לְעֵלִים וְלְעַלְמֵי עֲלְמֵיָא", שְׁנַמְשֵׁךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְכָלֵם גַּם בְּעוֹלָם הָעֵשִׂי הַגִּשְׁמִי, אֲזִי נִתְעוֹרֵר בְּאַהֲבָה וְתַעֲנוּג כָּל כֶּךָ עַד שֶׁפֶּעַל גַּם שְׁמִינִיּוֹת בְּגוּפוֹ.

ד. "וְחִדְלֵת מֵעֲזוֹב לוֹ" - מִמְּשִׁיךְ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב לְבָאֵר בְּתוֹרָתוֹ עַל הַפְּסוּק הַנִּלְיָ: יְכוּל הַנֶּךָ לְחַשֵּׁב שְׁכִינֵן שֶׁהַגּוֹף "רוֹבֵץ תַּחַת מִשְׁאוֹ", אֲזִי תִתְעַסֵּק בְּעִבּוּדָה הַשִּׁיכָת לְנִשְׁמָה, וְאֵלּוֹ אֵת הַגּוֹף תִּשְׁבֵּר ע"י תַעֲנִיּוֹת וְסִגּוּפִים - עַל זֶה נֶאֱמַר: "עֲזַב תַעֲזֹב עִמּוֹ" - כִּינֵן שְׁצָרִיכִים לְבָרֵךְ וּלְזַכֵּךְ אֵת הַגּוֹף דִּיקָא.

אֲפִלוּ אִם יִכּוֹן כָּל הַכּוֹנֹת שֶׁל הַמִּצְוָה, אֲבָל הַמִּצְוָה עֲצָמָה לֹא יִקָּיֵם; יִכּוֹן כָּל הַכּוֹנֹת שֶׁבְּמִצְוֹת תְּפִלִּין, וְלֹא יִנִּיחַ תְּפִלִּין בְּפֶעַל, לֹא קָיָם מִצְוֹת תְּפִלִּין (וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁגָם עָבַר עֲבָרָה - שֶׁבִטַּל מִצְוֹת תְּפִלִּין), וְלֹאִידֶךָ, אִם הִנִּיחַ תְּפִלִּין בְּפֶעַל וְלֹא כִינֵן אֵת הַכּוֹנֹת (אִם מִפְּנֵי שְׁאִינוֹ יוֹדֵעַ אֵת הַכּוֹנֹת, אוֹ שִׂוִּדֵעַ וְלֹא כִינֵן) - אִף שִׁיקְבַּל עֲנֵשׁ ("מ'ועט אים שמיסין") עַל חֲסֵרוֹן הַכּוֹנָה, מ"מ, אֵת הַמִּצְוָה עֲצָמָה קָיָם.

- לְבָרִית-מִיִּלָּה אֲצֵל א' מִנְכַּדֵי הַצֶּמַח-צָדֵק, הֵיוּ צָרִיכִים לְבַחֵר בֵּין שְׁנֵי מוֹהֲלִים: הָאֶחָד הִי'ה מְבַגֵּר, בַּעַל יְדִיעָה בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל [בְּכָלֵם אוֹ לֹא בְּכָלֵם, אֲבָל, אֵת הָעֲנִינִים הַשִּׁיכִים לְמִלָּה יִדַע], וְהַשֵּׁנִי הִי'ה צָעִיר, מְמַחָה בְּאֲמָנוֹת הַמִּלָּה, אֲבָל הִרְבֵּה יוֹתֵר פְּשוֹט מֵהַמְבַּגֵּר. וְהוֹרָה הַצֶּמַח-צָדֵק לְקַח אֵת הַצָּעִיר, בְּאֲמָרוֹ, שֶׁהַעֲקָר הוּא פֶּעַלֵת הַחֲתוּךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת ("מ'דארף פשוט אין גשמיזת אפשינדן").